

EXPUNERE DE MOTIVE

Pe 12 septembrie 1997 a fost adoptată, la Viena, Convenția privind compensațiile suplimentare pentru daune nucleare. Convenția a fost deschisă pentru semnare pe 27 septembrie 1997, cu prilejul celei de a 40-a sesiuni a Conferinței Generale a Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, și va intra în vigoare după trei luni de la data depunerii instrumentelor de ratificare de către cel puțin cinci state ce însumează 400.000 unități de putere instalată.

Agenția Internațională pentru Energia Atomică a informat că până pe 31 decembrie 1997, Convenția a fost semnată de următoarele State : Argentina, Australia, Indonezia, Liban, Lituania, Maroc, România, Ucraina, Statele Unite ale Americii.

Scopul acestei Convenții îl constituie stabilirea unor standarde suplimentare față de prevederile Protocolului de amendare a Convenției privind răspunderea civilă pentru daune nucleare, menite să asigure protecția reală a victimelor, bunurilor materiale și mediului înconjurător, precum și repararea prejudiciilor rezultate din activitățile de utilizare în scopuri pașnice a energiei nucleare.

În cazul unui accident nuclear, fiecare stat trebuie să participe cu o cotă, suplimentară față de prevederile Protocolului de amendare a Convenției de la Viena, în funcție de puterea nucleară instalată și de gradul de dezvoltare economică.

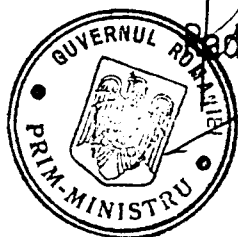
Astfel, din totalul de maxim 344.297.500 Drepturi Speciale de Tragere (DST) obținute prin mecanismul generat de această Convenție, contribuția României (714 MW putere nucleară instalată)

este de maxim 261.152 DST, sumă platibilă de către statul român. Pentru comparație, Argentina (3.194 MW) are de plătit 1.033.112 DST, Australia (10 MW) 233.980 DST (nu are centrale nucleare, dar este dezvoltată), Indonezia (30 MW) 30.850 DST, Liban (0 MW) 1.560 DST, Lituania (9.600 MW) 2.893.266 DST, Maroc (0 MW) 4.682 DST, Ucraina (39.550 MW) 12.045.917 DST, Statele Unite ale Americii (309.496 MW) 96.750.495 DST.

Posibilitatea ca un accident nuclear major să se întâmple într-o zonă geografică care să nu afecteze România este extrem de mică. Accidentele nucleare majore se pot petrece în zona geografică în care România este cu foarte mare probabilitate afectată. Prin urmare, statul român plătiind maxim 261.152 DST poate obține în beneficiul victimelor sale maxim 344.297.500 DST suplimentar față de prevederile Protocolului de amendare a Convenției de la Viena. Protocolul limitează plata despăgubirilor, în valoare totală de 300 milioane DST, la un singur stat (statul pe teritoriul căruia a avut loc accidentul), existând riscul ca din motive de natura economică, acesta să fie în imposibilitatea de a plăti.

Față de cele prezentate mai sus, a fost întocmit proiectul de lege alăturat, pe care, în conformitate cu prevederile Legii nr.4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor, vă rugăm să-l aprobați.

PRIM-MINISTRU

Radu Vasile